

[Bodil Koch.]

han ønsker at give den embedssøgende Kandidat Kollats eller ej, og hermed er da Spørgsmaalet om Stiftsbaandsløsning blevet aktuelt. Baade Loven om Stiftsbaandsløsning og Loven om kvindelige Præster er Led i den kirkelige Frihedslovgivning, og det forekommer mig utænkeligt, at man fra nogen Side i det høje Ting, uanset hvilken Mening man end maatte have om Problemet kvindelige Præster, skulde andet end ønske at støtte det Lovforslag, der er til Behandling i Dag. Jeg skal derfor indskrænke mine Bemærkninger i Dag angaaende selve Lovforslaget til det mindst mulige.

Som allerede nævnt ønsker en Menighed en Kvinde til Præst. Dette Ønske er i Overensstemmelse med gældende Lov, men da Stiftsbispen nægter at give Ordination, vil Menigheden nu have Lovhjemmel for at løse Stiftsbaand til en Biskop, der maatte være villig til at ordinere den kvindelige Kandidat til Embedet.

I Lov Nr. 287 af 30. Juni 1922 om Bispeembeders Besættelse og om Adgang til Stiftsbaandsløsning indeholdes en Bestemmelse om, at en Sogne- eller Valgmenighed, naar et Bispeembedes Besættelse har fundet Sted, kan løse Stiftsbaand til en anden Biskop, dersom den ønsker det og Beslutning derom er taget paa den efter Loven givne behørig Maade. De nærmere Forhold ved Gennemførelsen af Loven skulde efter omtalte Lov fastsættes ved kgl. Anordning. En saadan Anordning er da ogsaa underskrevet af Kongen den 14. August 1922, men er aldrig blevet offentliggjort og har derfor ikke Gyldighed. Ydermere tager Loven kun Sigte paa det Tilfælde, at en Menighed ønsker sig løst fra sit Stifts Biskop.

I den nu foreliggende Situation er det modsatte Tilfældet: en Biskop ønsker ikke at paatage sig Tilsynspligten over for en Menighed, men nægter at bøje sig for dens Krav. Den højtærede Kirkeminister har derfor forelagt en Lov, der dækker begge Muligheder og stiller baade Menighed og Biskop frit, hvad det specifikke kirkelige Tilsyn angaar, det vil sige Tilsynet med Prædikeembede, Sakramentforvaltning og Sjælesorg, medens det rent administrative Tilsyn ogsaa i Konflikttilfælde vedblivende skal bero hos enhver Menigheds Stiftsbiskop.

Men for hver Dag der gaar uden denne Lovs Gennemførelse, hemmes et Menneske i at udøve den Gerning, hun er kaldet til at gøre i den danske Folkekirke, og derfor er det vigtigt, at Loven faar en hurtig Be-

handling. Ikke desto mindre maa jeg anbefale den til en kort Udvalgsbehandling, idet efter min Mening et Par Ændringer er nødvendige i det foreliggende Forslag.

I § 3, der handler om Kirkeministeriets formelle Overdragelse af Tilsynsretten til Valgbiskoppen, hedder det til en Betydelse:

„Naar Kirkeministeriet herefter“
— det vil sige naar Valgene har fundet Sted —

„finder, at Sagen er i Orden, fritager det Stiftets Biskop for Tilsyn“ o.s.v. Denne Formulering er uheldig, synes jeg. Drejer Stiftsbaandsløsningen sig nemlig om en Menighed, der ønsker en kvindelig Præst, kan en Kirkeminister, der er Modstander af kvindelige Præster, i denne Passus finde Lovhjemmel for at trække Stiftsbaandsløsningen i Langdrag, idet han jo ingenlunde vil finde at „Sagen dermed er i Orden“. Jeg vil derfor foreslaa, at der kommer til at staa: Naar Resultatet af de lovformelige Valg foreligger for Kirkeministeriet og viser sig at bekræfte Ønsket om Stiftsbaandsløsning, fritager Kirkeministeren o. s. v., — jeg kan i og for sig godt se, at denne rent formelle Ændring nærmer sig det spidsfindige, men Love bør 1) være krystalklare og 2) faar Erfaringer fra den langvarige og meningsløse Kamp om Ruth Vermehrens Ordination, hvor Henvendelser til den kirkelige Myndighed forblev ubesvarede i Aarevis, mig til at fremsætte dette Ændringsforslag.

Af større Betydning er Formuleringen af Lovens § 7, Stk. 2, der handler om, hvad der er at foretage, hvis en Valgbiskop dør, frasiger sig Embedet eller afskediges, og Stiftsbiskoppen stadig ikke ønsker at overtage Tilsynet. I sin Forelæggelsestale var den højtærede Kirkeminister inde paa dette Problem. I saa Tilfælde, hedder det,

„stilles Menigheden under Kirkeministeriets direkte Tilsyn, for saa vidt angaar Prædikeembedet, Sakramenternes Forvaltning og Sjælesorgen i det hele“.

Denne sidste Ordning bør aldrig træde i Kraft, idet det maa betragtes som utilstedeligt, at en Kirkeminister, valgt af et politisk Parti og i givet Fald uden kirkelig Tilknytning, under nogen tænkelig Omstændighed kan komme til at fungere som ansvarlig tilsynsførende med Kirkens egentligste Anliggender. Derfor bør i § 7, Stk. 2, efter Sætningen „stilles Menigheden under Kirkeministeriets direkte Tilsyn, for saa vidt angaar Prædikeembedet, Sakramenternes Forvaltning og Sjælesorgen i det